

Sygn. akt II 1 C 38/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2023 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny – Sekcja Egzekucyjna
w składzie następującym:**

Przewodniczący : Sędzia Anna Braczkowska

Protokolant : sekretarz sądowy Paulina Wiktorska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2023 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko K. S. (1)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci:

a) ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w dniu 28 grudnia 1999 roku w sprawie III RC 634/99, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności w dniu 25 września 2000 roku,

b) punktu 5. (piątego) wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny z dnia 3 września 2004 roku wydanego w sprawie I C 67/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 13 października 2004 roku,

- w zakresie alimentów należnych od D. S. na rzecz K. S. (1) – w całości;

2. zasądza od K. S. (1) na rzecz D. S. kwotę 2.300 zł (dwa tysiące trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt II 1 C 38/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 maja 2022 roku, skierowanym przeciwko pozwanemu K. S. (1), powód D. S. – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata – wniósł o pozbawienie wykonalności – w zakresie punktu 5 - tytułu wykonawczego w postaci wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 3 września 2004 roku w sprawie I C 67/04, a także o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w dniu 28 grudnia 1999 roku w sprawie III RC 634/94 – w zakresie obejmującym należności alimentacyjne na rzecz K. S. (1) od D. S.. Powód wniósł również o: zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko niemu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. S. (2) w sprawie Kmp 2/05 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie. Jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał na treść przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Jako zaś podstawę faktyczną swojego roszczenia powód wskazał na upływ terminu przedawnienia roszczeń alimentacyjnych pozwanego względem jego osoby. Finalnie powód podniósł również, że zgłoszone przez niego żądanie nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, gdyż pozwany jest osoba

doroślą, od wielu lat utrzymuje się samodzielnie prowadząc działalność gospodarczą. Pozew został złożony do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (pозew k. 7-13, pełnomocnictwo k. 14, pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 30 czerwca 2022 roku k. 15).

Postanowieniem z dnia 30 maja 2022 roku wydanym w sprawie VIII RC 340/22 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, Wydział VIII Rodzinny i Nieletnich stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał tutejszemu Sądowi Rejonowemu jako właściwemu dla jej rozpoznania (postanowienie k. 46).

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 roku wydanym w sprawie V RC 373/22, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział V Rodzinny i Nieletnich oddalił złożony w sprawie przez powoda wniosek o zabezpieczenie (postanowienie k. 78).

Na mocy zarządzenia z dnia 7 września 2022 roku przedmiotowa sprawa została przekazana zgodnie z wewnętrznym podziałem czynności do Sekcji Egzekucyjnej przy II Wydziale Cywilny Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi (zarządzenie k. 80).

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 września 2022 roku (prezentata Sądu), pozwany K. S. (1), reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości i nieuwzględnienie zgłoszonego w pozwie zarzutu przedawnienia roszczeń objętych spornym tytułem wykonawczym. Pozwany podniósł w tym zakresie, że żądanie pozwu jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pozwany wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych (odpowiedź na pozew k. 82-89, pełnomocnictwo k. 90).

W piśmie procesowym z dnia 2 grudnia 2022 roku (prezentata Sądu), pełnomocnik profesjonalny pozwanego poinformowała Sąd o wypowiedzeniu pełnomocnictwa udzielonego jej przez pozwanego - z uwagi na utratę jej zaufania do klienta (pismo procesowe k. 102).

Do dnia zamknięcia rozprawy strony pozostały na swoich dotychczasowych stanowiskach procesowych w sprawie (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 14 marca 2023 roku k. 125).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 1999 roku w sprawie III RC 634/99 przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim D. S. oraz K. S. (1) reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową w osobie matki T. S. zawarli ugode, na mocy której D. S. zobowiązał się do płacenia na rzecz K. S. (1) do rąk T. S. kwoty po 300 zł miesięcznie, poczynając od dnia 1 września 1999 roku, płatnej z góry do dnia 15-tego każdego miesiąca kalendarzowego wraz z odsetkami ustawowymi od dnia zwłoki w płatności każdej raty. Tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 25 września 2000 roku (tytuł wykonawczy w załączonych aktach Kmp 2/05 k. 2).

W dniu 26 września 2000 roku T. S., jako przedstawicielka ustawowa małoletniego wierzyciela alimentacyjnego K. S. (1) złożyła do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku D. S. stwierdzonego w/w tytułem wykonawczym. Wniosła ona o wyegzekwowanie alimentów zaległych za okres od dnia 1 września 1999 roku do dnia 30 września 2000 roku oraz o egzekwowanie bieżących należności alimentacyjnych od dnia 1 października 2000 roku i na przyszłość. Postępowanie egzekucyjne zawisło za sygnaturą akt Kmp 108/00. (wniosek egzekucyjny k. 1, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 2 - w załączonych aktach Kmp 2/05).

Na mocy punktu 5 wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 3 września 2004 roku w sprawie I C 67/04, obowiązkiem utrzymania i wychowania małoletniego K. S. (1) Sąd ten obciążył oboje rodziców, jednocześnie podwyższając kwotę alimentów należnych od D. S. na rzecz K. S. (1) z kwoty po 300 zł miesięcznie, do kwoty po 400 zł miesięcznie – poczynając od dnia uprawomocnienia się wyroku, pozostawiając pozostałe warunki

płatności alimentów bez zmian. Wyrok ten stał się prawomocny od dnia 25 września 2004 roku i został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 13 października 2004 roku (tytuł wykonawczy w załączonych aktach Kmp 2/05 k. 2).

W dniu 22 października 2004 roku T. S., jako przedstawicielka ustawowa małoletniego wierzyciela alimentacyjnego K. S. (1) złożyła do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim wniosek modyfikujący żądanie wniosku egzekucyjnego dotyczący obowiązku D. S. stwierdzonego tytułem wykonawczym powstałym w dniu 13 października 2004 roku (jak wyżej). Wniosła ona o wyegzekwowanie alimentów zaległych w wysokości podwyższonej - za okres od dnia 25 września 2004 roku do dnia 31 października 2004 roku oraz o egzekwowanie bieżących należności alimentacyjnych od dnia 1 listopada 2004 roku w kwotach po 400 zł miesięcznie i na przyszłość (wniosek k. 90 w załączonych aktach Kmp 2/05).

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2004 roku przedmiotowa sprawa egzekucyjna została przekazana do Komornika Sądowego Rewiru II przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Stan zadłużenia w sprawie na ten dzień wynosił 17.518,98 zł (postanowienie k. 92).

W dniu 21 lipca 2010 roku wierzyciel alimentacyjny K. S. (1) wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów bieżących i zaległych. Postanowienie w zakresie umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. zostało wydane przez Komornika Sądowego w dniu 31 lipca 2010 roku. Postępowanie było kontynuowane w zakresie należności na rzecz MOPS z tytułu zaliczki alimentacyjnej oraz zaległości na rzecz Centrum Świadczeń Socjalnych z tytułu przyznania świadczeń socjalnych i należności na rzecz ZUS z funduszu alimentacyjnego. W dniu 10 sierpnia 2010 roku wierzyciel alimentacyjny złożył wniosek o „cofnięcie decyzji - postanowienia Kmp 2/05 dotyczącego umorzenia alimentów zaległych jak i bieżących przeciwko D. S.”, który to wniosek został przez Komornika Sądowego oddalony postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2010 roku (wniosek k. 274, postanowienie k. 276, wniosek k. 278, postanowienie k. 279 w załączonych aktach Kmp 2/05).

W dniu 31 sierpnia 2010 roku T. S. – działając jako pełnomocnik K. S. (1) - złożyła do Komornika Sądowego wniosek o ponowne wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów zaległych i bieżących. Egzekucja należności alimentacyjnych została ponownie wszczęta w dniu 3 września 2010 roku (wniosek k. 280, pełnomocnictwo k. 281 załączonych akt Kmp 2/05, postanowienie k. 282-283).

W dniu 17 marca 2011 roku w sprawie III RC 57/11 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wydał wyrok, w którym ustalił, że obowiązek alimentacyjny D. S. względem K. S. (1) wygasł z dniem 1 września 2010 roku (tytuł wykonawczy w załączonych aktach Kmp 2/05 k. 2). W związku z treścią w/w wyroku dłużnik D. S. w dniu 28 października 2011 roku złożył do komornika sądowego wniosek o umorzenie postępowania w zakresie bieżących alimentów należnych K. S. (1) – od dnia 1 września 2010 roku. Postanowienie w tym zakresie komornik sądowy wydał w dniu 28 października 2011 roku postanawiając jednocześnie o kontynuowaniu postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów zaległych na rzecz wierzyciela, MOPS i ZUS (wniosek k. 320, postanowienie k. 321 w załączonych aktach Kmp 2/05).

W dniu 17 czerwca 2016 roku wierzyciel K. S. (1) złożył do komornika sądowego wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów bieżących i zaległych. Postanowienie Komornika Sądowego w zakresie umorzenia postępowania egzekucyjnego w zakresie należności na rzecz K. S. (1) zostało wydane w dniu 5 września 2016 roku. W dniu 21 lipca 2021 roku wierzyciel K. S. (1) złożył do komornika sądowego ponownie wniosek o umorzenie w całości postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Kmp 2/05 przeciwko dłużnikowi D. S. – z dniem 21 lipca 2020 roku. Postanowienie komornika sądowego w zakresie umorzenia postępowania egzekucyjnego co do zaległych i bieżących należności alimentacyjnych zostało wydane ponownie w dniu 22 lipca 2020 roku (wniosek k. 365, postanowienie k. 367-368, wniosek k. 429, postanowienie k. 431 - w załączonych aktach Kmp 2/05).

W dniu 13 kwietnia 2021 roku wierzyciel K. S. (1) złożył ponownie do komornika sądowego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów przeciwko D. S., wniosek nie został sprecyzowany. Wniosek ten został jednak oddalony w całości postanowieniem komornika sądowego z dnia 15 kwietnia 2021 roku. W dniu 20 kwietnia 2021 roku wierzyciel K. S. (1) złożył ponownie do komornika sądowego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów zaległych na jego rzecz. Ponowne wszczęcie postępowania

egzekucyjnego zostało dokonane przez komornika sądowego w dniu 18 maja 2021 roku. W dniu 15 czerwca 2021 roku wierzyciel alimentacyjny wniósł o skierowanie egzekucji do nieruchomości dłużnika położonej w Ł. przy ulicy (...). Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości i wezwanie do zapłaty należności w terminie 14 dni pod rygorem przystąpienia do czynności opisu i oszacowania nieruchomości zostało przesłane dłużnikowi D. S. w dniu 25 października 2021 roku a także w dniu 21 grudnia 2021 roku. Wniosek o dokonanie czynności opisu i oszacowania nieruchomości został złożony do komornika sądowego w dniu 13 kwietnia 2022 roku, zaś czynność ta została dokonana w dniu 1 czerwca 2022 roku. Obecnie czynność ta nie jest prawomocna w związku z procedowaniem przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi w sprawie II 1 Co 2442/22 skargi na w/w czynność komornika sądowego (wniosek k. 450, postanowienie k. 451, wniosek k. 453, uzupełnienie braków wniosku egzekucyjnego k. 456-458, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 460, wniosek k. 464, pismo z dnia 6 lipca 2021 roku k. 467, wezwanie do zapłaty należności k. 492, k. 500, k. 511, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości k. 499, wniosek o dokonanie czynności opisu i oszacowania k. 557-558, skarga k. 638-649, operat szacunkowy w załączonych aktach Kmp 2/05, wiedza urzędowa).

W toku egzekucji prowadzonej w sprawie Kmp 2/05 na rzecz wierzyciela alimentacyjnego została wyegzekwowana łączna kwota 51,65 zł zaksięgowana na poczet należności głównej (karta rozliczeniowa w załączonych aktach Kmp 2/05, okładka, tom I, karta rozliczeniowa k. 109-122).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach sprawy egzekucyjnej Kmp 2/05.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2023 roku wydanym na rozprawie Sąd postanowił: pominąć wnioski dowodowe zawarte w: - punkcie 4, 5 i 6 pozwu – na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., - punkcie 8 pozwu – na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i pkt 5 k.p.c., - punkcie IV odpowiedzi na pozew – na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., - punkcie V odpowiedzi na pozew – na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i pkt 5 k.p.c. oraz w punkcie VII odpowiedzi na pozew – na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i pkt 5 k.p.c.. Wnioski dowodowe zawarte w punktach od 4 do 6 pozwu dotyczyły okoliczności bezspornych pomiędzy stronami postępowania, gdyż powód w żadnej części nie kwestionował powstania i istnienia w przeszłości swojego obowiązku alimentacyjnego w stosunku do pozwanego, jego wysokości, faktu ani daty jego wygaśnięcia. Okoliczności tych nie kwestionował również pozwany. Okoliczności, jakie miały zostać wykazane poprzez przeprowadzenie zawnioskowanego w punkcie 8 pozwu przez stronę powodową dowodu z przesłuchania stron również nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia merytorycznego w sprawie. Powództwo zostało bowiem sformułowane jedynie w oparciu o zarzut przedawnienia roszczeń objętych spornym tytułem wykonawczym, więc okoliczności dotyczące spełnienia świadczenia na rzecz pozwanego (okoliczność podniesiona jedynie w przedsądowym wezwaniu skierowanym do pozwanego) a także faktu prowadzenia przez pozwanego działalności gospodarczej czy też jej charakteru, możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego pozostawały okolicznościami prawnie obojętymi na gruncie przedmiotowej sprawy. Zaś o tym czy żądanie pozwu jest (nie jest) sprzeczne za zasadami współzycia społecznego, może orzec jedynie Sąd. Przeprowadzanie dowodów na te okoliczności - przy tak sformułowanej przez pełnomocnika profesjonalnego tezie dowodowej nie mogło okazać się skutecznym.

Sąd zdecydował się również oddalić wnioski dowodowe zgłoszone przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew jako nie mające znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie i zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Szersze wyjaśnienie decyzji Sądu w tym zakresie zostanie podane w następnej części uzasadnienia. Wskazać jednak należy w tym miejscu ogólnie, że dysponentem postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel. Dla wyjaśnienia przyczyn składania niego wniosków dotyczących zawieszenia czy też umorzenia postępowania egzekucyjnego nie musi on ani dłużnikowi ani organowi egzekucyjnemu podawać żadnego uzasadnienia. Nie musi również uzasadniać tych wniosków, jednak całkowicie ponosząc konsekwencje prawne i faktyczne takich działań (na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o kosztach komorniczych – głównie natury fiskalnej). O ile takie działanie wierzyciela wywoła określone, w tym niezamierzone przez niego skutki prawne, jedynie wierzyciel musi ponieść konsekwencje swoich działań -według zasady, że niezajomość prawa szkodzi.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo oparte o zarzut przedawnienia roszczenia okazało się być zasadnym w całości.

Jak stanowi bowiem art. 125 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu lat (na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego – lat 10-ciu). Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat. Zażalenie po wydaniu tytułu egzekucyjnego zdarzenia, na skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, to między innymi podniesienie zarzutu przedawnienia zasądzonych roszczeń i upływ czasu. W tym zakresie powód powołał się więc na uprawnioną przesłankę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, opisaną w art. 840 § 1 punkt 2 kodeksu postępowania cywilnego.

Przepis art. 125 k.c. statuuje 6-letni okres przedawnienia roszczeń opisanych w tytule wykonawczym, jednak nie w zakresie należności o charakterze okresowym, które zgodnie z treścią tego przepisu przedawniają się w okresach 3-letnich. Oczywiście istnieje w polskim porządku prawnym również przepis art. 137 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, z którego wynika, że roszczenia o świadczenia alimentacyjne przedawniają się z upływem lat trzech. Przepis ten dotyczy jedynie jeszcze nie zasądzonych należności alimentacyjnych.

W przypadku uzyskania przez osobę uprawnioną do alimentów prawomocnego wyroku alimentacyjnego (lub innego tytułu wykonawczego) zastosowanie znajdzie przepis art. 125 i 118 k.c.. Jeżeli zatem, przykładowo sąd zasądził zaległe alimenty oraz alimenty bieżące z terminem płatności do 10. dnia każdego miesiąca, wówczas należy przyjąć następujące terminy przedawnienia roszczeń: po pierwsze - dla realizacji (egzekucji) zasądzonych przez Sąd zaległych alimentów - będzie to 6 lat po uprawomocnieniu się wyroku (w uprzednim stanie prawnym 10 lat), po drugie - w przypadku każdej kolejnej raty należnej w przyszłości będzie to 3 lata po dacie wymagalności poszczególnych rat (tak np. M. Z. w komentarzu do art. 137 Krio, 2023r., wydanie 1/Ł., dostępny w bazie L.). Podobne stanowisko zajął A. M. w Komentarzu do art. 137 Krio (wydanie 7, 2021 rok, dostępny w Bazie L.), który wskazał, że stwierdzone prawomocnym wyrokiem roszczenia alimentacyjne obejmują świadczenia okresowe, zgodnie więc z regułą przewidzianą w art. 125 § 1 k.c. przedawniają się z upływem 3 lat.

Mając na uwadze powyżej powołane okoliczności i wskazując, że sporne tytuły wykonawcze obejmowały poszczególne raty alimentacyjne należne wierzycielowi alimentacyjnemu za każdy kolejny miesiąc kalendarzowy (do dnia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego powoda) wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie z całą pewnością zastosowanie znajdzie 3-letni okres przedawnienia roszczeń okresowych objętych spornymi tytułami wykonawczymi.

Oczywiście termin przedawnienia w/w roszczeń alimentacyjnych może ulec przerwaniu na zasadach ogólnych, choćby wskutek złożenia wniosku egzekucyjnego. Termin przedawnienia roszczeń alimentacyjnych należnych na rzecz pozwanego od powoda jednak w przedmiotowej sprawie upłynął. W okresie czasu od dnia 5 września 2016 roku, kiedy to Komornik Sądowy umorzyła na wniosek wierzyciela alimentacyjnego z dnia 17 czerwca 2016 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie Kmp 2/05 w zakresie zaległych alimentów na rzecz K. S. (1) – do dnia 20 kwietnia 2021 roku, kiedy to wierzyciel alimentacyjny K. S. (1) złożył ponownie do komornika sądowego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie alimentów zaległych na jego rzecz, postępowanie egzekucyjne nie było prowadzone z wniosku pozwanego. Okres ten jest znacznie dłuższym niż okres 3 letni, o którym Sąd wspominał powyżej, więc okres przedawnienia roszczeń alimentacyjnych pozwanego względem powoda niewątpliwie upłynął. Roszczenia te w całości są więc przedawnionymi.

Tym samym przyjąć należało, że powołana pozwie podstawa faktyczna żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności została przez powoda wykazana. Zdarzeniem zaś opisanym w treści art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jest upływ terminu przedawnienia roszczeń alimentacyjnych opisanych w spornych tytułach wykonawczych.

Jednocześnie w tym miejscu Sąd Rejonowy z całą stanowczością chciałby pokreślić, że podobnie jak art. 5 k.c. nie może stanowić samoistnej podstawy do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, tak samo nie może on stanowić jedynej przesłanki do uznania żądania pozwu opartego o treść art 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego (por. w tym zakresie: postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 13 lutego 2019 r., V CSK 353/18, L., z którego tezy wynika, że przepis art. 5 k.c. nie może być samodzielną podstawą powództwa opozycyjnego, gdyż nie może doprowadzić do trwałego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności; podobnie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 stycznia 1998r., II CKN 151/98, OSNC 1999, Nr 7–8, poz. 134). Przyjęcie innego stanowiska godziłoby niewątpliwie bardzo mocno w istniejący porządek prawny i wynikającą z niego zasadę braku możliwości przymusowej egzekucji przedawnionych należności. W przedmiotowej sprawie nie znajduje również zastosowania treść art. 117 (1) k.c., który dotyczy wyłącznie obrotu konsumenckiego i postępowania rozpoznawczego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut sprzeczności żądania pozwu z zasadami współżycia społecznego za niedopuszczalny na gruncie postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i pominął dotyczące go wnioski dowodowe. Powództwo jako uzasadnione podlegało więc uwzględnieniu w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 - § 2¹ k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności na wynik sprawy. Powód został uznany za stronę wygrywającą w sprawie w całości. Powinien więc otrzymać zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania. Na koszty te złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika powoda w stawce podstawowej obliczonej w oparciu o wartość przedmiotu sporu opisany w treści pozwu – w wysokości 1.800 złotych oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 500 zł.